

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. III. Christus coram Herode accusatus silet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

jora solatia? Hæc omnia firmiter credere, clarè cognoscere, certò judicare, ject ad illa à Christo vocari. Illa quæ tuæ menti affulget, qua illa videas lux, est Christi suadentis, ut illa facias, vox. O lux! ò vox! lux primæva, vox æterna. Lux affulge mentibus; vox insona auribus. Loquere Domine, nullus hîc Herodes, non hîc, ut illic sileas. Tu dixisti, & facta sunt; tu mandâsti, & creata sunt. Tantùm ergo dic verbo: Veni; & veniam, Loquere ergo Domine, sed loquere mihi ad cor. Sufficit ex ore tuo verbum tuum, ut post te trahas mundũ totum. Pauca fueras locutus ad Judæos verba, & *Ioan. 12. 19.* mox Pharisæi indignati, clamabant: *Ecce mundus totus post ipsum abit.* Nos omnes ex mundo abibimus, & sequemur te, modò audiamus uno tantùm verbo loquentem te. Ergo exemplo illius, quæ *Luc. 10. 40.* teste te, *optimam partem elegit, sedens secus pedes tuos, ò Domine, audiam verbum tuum.*

§. III.

Christus coram Herode accusatus silet.

CHristus non tantùm de multis ab Herode interrogatus, sed de plurimis à Judæis accusatus, patientiã suã se involvens, nullum, quo illorum criminationes refellat, adducit argumentum; nullum, quo se defendat, profert verbum. Silent Evangelistæ crimina, de quibus aceusabatur; produnt tamen illos, qui illum accusabant; sic enim loquuntur: *Stabant autem principes Sacerdotum, & Scribæ constanter accusantes eum.* Etiam hîc solum Christi pro sua causa patrociniũ, fuit constans silentium. Hoc admirandum, & omnibus seculis inauditum æternæ Sapientiæ silentiũ, suis momentis ponderatum sufficit ad omnium malè loquentium ora obturanda. In primis illi, qui

qui eum accusabant, erant viri auctoritate maxi-
mi, Scribæ & principes Sacerdotum, quorum ver-
ba, erant effata; acta, agendorum norma; vita,
malorum censura. Unde facilè ut crederet omnia
vera esse, auctoritate eorum inducebatur Hero-
des. Sacerdotes ergo, sub quorum lingua erat ve-
nenum aspidum, expuunt in illum omnem bilem,
Christus suscipit; loquuntur illi, hic tacet; illi ac-
cusant, hic accusantibus nihil opponit; scelera
exprobrant, audit; contumelias in eum exone-
rant, nihil respondet. Sed Christe, vide quid a-
gas: crimina quæ tibi obijciunt, probas, dum quæ
obijciuntur, fecisse te, non negas. Memineris
quid per Davidem facturum te prædixeris: *Re-*
spondebo exprobrantibus mihi verbum. Cum respon-
surum exprobrantibus te promiseris, cur in tan-
ta Judæorum exprobratione nihil respondes? An
oblitus es tui promissi? *Accusatur Dominus* (ait
Ambrosius) *& tacet; & bene tacet; quia defensione nõ*
indiget. Ambiat defendi, qui timet vinci; non ergo accu-
santem tacendo confirmat; sed despicit, non refellendo.
Christus dum condemnatur, & superat; dum iudicatur,
& vincit. Quid ergo erat ei opus loqui ante iudiciũ, cum
ipsum iudicium erat innocentia testimonium; calu-
mnia, victoria, &c. Taceat lingua necesse est, ubi ipsa æ-
quitas sibi adest; plenior iustitia est, quæ non verbis ad-
struitur, sed virtutibus fulcitur. Nolo sic defendi iustitiã,
ut iniquitas solet excusari. Quod vincit Christus, non ora-
tionis, sed virtutis est. Scit enim Salvator, qui est sapien-
tia, quomodo tacendo vinceret; quomodo non responden-
do superaret; atque ideo mavult causam suam compro-
bare, quàm dicere. Quid enim eum compelleret ad lo-
quendum, cum silentium sufficeret ad vincendum? O si-
lentium omni eloquentiã facundius; omni cla-
more vocalius; omni tubæ clangore clarius! Si-

Ps. 118.

Lib. 10,
in Luc.Silentiũ
innocẽ-
tiæ est
patro-
cinium.

O s

lentium

lentium dignum omnium Oratorum linguis
 prædicari! O quàm disertè hoc Christi silentium
 accusat linguam meam! quàm illa velox est ad lo-
 quendum; quàm tarda ad silendum! Adest inimi-
 cus? præsentis calumnior famæ. Abest? absentis
 lædo honorem, imminuo æstimationem. Loqui-
 tur mihi? obloquor ipsi. Dum interrogo, scelera
 ipsius exprobro. Dum respondeo, diceris eum
 irrideo. Jam provoco ad iracundiam, dum cavil-
 lando irrogo injuriam. Denique *lingua me gla-*
dus acutus. Quot profero verba, tot infligo vul-
 nera: vel aliis, dum alienam obscuro gloriam: vel
 mihi, dum propriam occido animam. Sed te hîc
 alloquor, quisquis innocens: propone hîc tibi
 Christi silentis exemplum. Calumnientur tibi
 maledicorum linguæ, accusent malignantium
 concilia, contemnent iniquorû tribunalia. Non
 opus est consulas in foro, ut tibi consulas causi-
 dicos, vel advocatos, vel patronos. Sit causæ tuæ
 patrociniû, Christi exemplo, silentium. Securè
 conticet lingua, ubi loquitur vita. Non opus est
 Aristotele, qui ex Philosophia collectis te accu-
 santes convincat argumentis; non opus Demo-
 sthene, qui ex Rhetorica requisitis tuam causam
 defendat præceptis. Nullius tam facilè tibi pa-
 trocinabitur eloquentia, quàm vitæ tuæ inno-
 centia. Integritas, & morum modestia, optima est
 pro tuî defensione apologia. Sed durum est in-
 nocentem debere pati, nec posse loqui. Ecce e-
 nim impii cogitaverunt iniquitates in corde: tot à die
 constituebant prelia. Fingunt falsa crimina, ad-
 struunt falsa testimonia: *Acuerunt linguas suas sicut*
serpentes: accusant, calumniantur, minantur. Quid
 agimus? Silemus; silentium interpretatur ficti
 criminis testimonium. Loquimur? iniqui iudices
 æquis

Ps. 56. 5.

Ps. 139. 3.

Num. 4.

quis auribus loquentes non audient. An ergo contra fas & nefas condemnabitur innocentia, cum nullum habeat, qui ejus causam in terris defendat, Advocatum? Nolite diffidere causæ vestræ, Innocentes. Non habemus, qui pro nobis loquatur apud iniquum judicem, advocatum: *sed* I. Ioan.
Advocatum habemus apud Patrem Jesum Christum. 2. I.

Hoc cogit nos innocentes inter calumnias cum Christo silere: inter varias criminationes non loqui: falsè accusantibus non respondere: quia *Advocatum habemus apud Patrem, Jesum Christum.*

Jesus pro nobis loquitur in cœlis, dum propter ipsum silemus in terris, Ideo siluisti, ô Jesu, coram impio Rege, ut loquereris pro nobis coram Patre. Sed & nunc non tantum pro nobis, sed & nobis loqueris. Tu ergo Verbum pro me caro factum, tantum dic verbo, mihi cæco: Respice, & videbo faciem tuam, in quam desiderant Angeli prospicere. Tantum dic verbo, mihi surdo: Adaperire, & audiam verba tua dulciora supel mel & favum. Tantum dic verbo, mihi muto: Loquere, & loquar magnalia tua. Tantum dic verbo, mihi paralytico: Ambula, & curram per viam mandatorum tuorum. Tantum dic verbo, mihi leproso: Mundare, & confestim mundabitur lepra. Tantum dic verbo, mihi mortuo: Surge, & continuo surgam, & residebo, qui fueram mortuus. Sed audio, ô Sapiaentia æterna, te dicentem per os Sapiaentis: *Verba Sapiaentum audiuntur in silentio.* Eccl. 9. I

Quantò magis opus est silentio, dum loquitur ipsa Sapiaentia? Non loquitur Verbum, nisi silentibus. Non est in corde tuo silentium. Pulsat in animo tympanum iracundia: inflat buccinam vanagloria: rixantur spes, & timor: digladiantur amor, & odium: debacchantur tristitia, & gaudiū: tumul-

Osea 2.
14.

Sap. 18.
14.

tumultuantur audacia & cupiditas: fremunt ef-
franes affectus: & bello plus quàm civili agitur
pectus. Cor nostrum est campus Martius: plena
omnia strepitu, fremitu, tumultu. *Ducam eam in so-
litudinem, & ibi loquar ad cor.* Sit cor tuum solitu-
do, sit in corde silentium, & tunc loquetur ad cor.
*Cùm enim quietum silentium contineret omnia, & nox
in suo cursu medium iter haberet, omnipotens sermo tuus
de caelo à regalibus sedibus prosilivit.* O Christe, jam
quietum silentium continet omnia: patent au-
res, ut excipiant verbum tuum. Veniat jam de
regali sede, de hac ara, omnipotens sermo tuus;
& fitemus nos potentes sermone & opere: si lo-
quaris nobis viatoribus hïc in via, ut olim duo-
bustuis discipulis; illico cor nostrum ardens erit.
Itaque loquar tibi cum tuo Augustino: *Age Do-
mine, & fac: excita, & revoca nos; accende, & rape;
flagra, & dulcesce: jam amemus, & curramus.*

§. IV.

Spernitur Christus ab Herode.

Prov. 8.
15.

Apoc. 1.5.
Ps. 71. 11

Iob. 6. 69.

Ps. 55. 6.

Joan. 4.
10.

CHristus, qui non minus verè quàm magnifi-
cè gloriatur: *Per me Reges regnant, per me Prin-
cipes imperant:* qui à Joanne vocatur Princeps Re-
gum terra: ille ab impio, sacrilego & abjecto Re-
ge contemnitur ut stultus; deridetur ut fatuus;
exploditur ut insanus; *Sprevit illum Herodes cum ex-
ercitu suo.* O Herodes! noluit tibi loqui Verbum
Patris, cùm tamen *verba vita eterna habeat:* quia
tu ex illis, de quibus per Prophetam conqueri-
tur: *Tot à die verba mea execrabantur.* Sed agam ego
hïc interpretem Christi silentio suo tibi loquen-
tis. Si bene attendis, audies illum tibi tacitè di-
centem, quod mulieri Samaritanae: *Si sciras do-
num Dei, & quis est, qui adstat tibi.* O Herodes, si
scires